

U vrijeme velikih preokreta, pod udarcima vanjskih okolnosti čovječanstvo je poput Alise u Zemlji čuda, koja uplašena moli gusjenicu za pomoć i dobiva odgovor: „Glupa djevojko, kako da ti pomognem, kada ne znaš ni tko si...”

Tko je čovjek ili čovječanstvo?

Ne bi li to trebalo biti biće u komu se Duh očituje u svojoj veličanstvenosti?

Ipak, jasno je da nije tako. Još uvijek ne.

Baš kao što svjetlo ulazi u igru s tamom stvarajući razne sjene, tako i svijest koja je čisto nepokretno svjetlo još uvijek čeka da bude spoznata, kao jedini izvor svega. Alfa i omega, onaj-ona koja jeste i bez koje ničega ne bi bilo.

U tom kozmičkom plesu život čovjeka i čovječanstva je alkemijski proces u komu se miješaju razne snage i odvijaju razni procesi.

Dakle, ne radi se o nečemu čvrstom, o tvari, već o procesu u komu se sve stvrdnuto, kruto i ometajuće mora srušiti izvana i iznutra.

Prije svega kriva slika o onomu što je stvarno.

I to može izgledati kao smrt pojedinačna i masovna.

Ali smrt ne postoji. I ne postoje život i smrt kao dva oprečna fenomena. Istinskom životu ne može i ne stoji ništa nasuprot. On je čisti, vječni i slobodni Duh. Postoji samo priroda kroz koju se Duh probija.

Točka u kojoj se ovo dvoje savršeno spajaju je upravo čovjek. Biće zaista stvoreno za očitovanje Duha u tvari - sveti gral.

A takozvana smrt samo je jedna od faza preobražaja.

Promatrano izvana život nekog čovjeka je niz događaja koji slijede jedan za drugim, manje ili više jasno proizlazeći jedan iz drugog. Poput drame. Bezbroj pojedinačnih drama, različitih, a opet u biti jednakih čineći jednu opću ljudsku dramu.

A kako je gledano iznutra? I što je iznutra? Tko gleda iznutra? Tko proživljava iskustva jednog života od rođenja do smrti tijela koje naziva svojim? Može li se raditi o nečemu drugom nego o Duhu, svijesti? O jednoj i zajedničkoj? I čemu onda sva drama?

Tijekom dugog puta kroz materiju Duh je u čovjeku zamagljen snagama prirode i lažnim ovojom ega, nastalog upravo krivom percepcijom odvojenosti od cjeline.

I kada kažemo da ovisi o stanju svijesti kako neki čovjek doživljava život i kako se ponaša, radi se o tomu u kojoj mjeri je prisutno poistovjećenje s prirodom, s tijelom, odnosno u kojoj mjeri je osviještena duša, koja doživljava jedinstvo zbog svjesne veze s Duhom, s praisvorom života.

I što je čovjek u tom smislu neovisniji o prirodi i njenim slijepim silama i nagonima to više drama prerasta u darmu – ispunjenje svrhe. Kaže se da je na višem stanju svijesti. Nesvjestan život poput sna prerasta u budnost - svjestan život koji oko sebe širi miris smisla i suptilne ljepote poput mirisa ruža.

U ljudskom se životu višestruko mogu pratiti sedmogodišnje faze razvoja i tako se i alkemijski proces čovjekova osviještenja, ili preobrazbe često prikazuje kroz sedam faza:

1. sagorijevanje (calcinatio),
2. rastvaranje (solutio),
3. učvršćivanje (coagulatio),
4. isparavanje (sublimatio),
5. truljenje (mortificatio),
6. razdvajanje (separatio),
7. povezivanje (conjunctio).

Kozmički gledano razna razdoblja razvoja su različite alkemijske faze u kojima se čovjek i svijet, mikrokozmos i makrokozmos u nedjeljivom jedinstvu tale i pripremaju za ispunjenje darne u skladu s planom vječnog uma.

Razdoblje vodenjaka je faza u kojoj se globalno gledano uranjanje Duha u materiju preokreće u ponovno uzdizanje. To je svojevrsna dematerijalizacija, odnosno sumblimatio materije.

Pri tomu procesu djeluju razna kozmička zračenja najavljivana i opisivana u mnogim starim gnostičkim spisima (na primjer, utjecaj zvijezda Serpentarius i Cygnusa). Raznovrsne manifestacije njihova djelovanja su još tek pred nama.

Pri tomu ti atmosferski utjecaji nisu sami po sebi nikakvo izbavljenje čovječanstva iz materije, nego samo preteča, priprema i čišćenje puta božanskoj vibraciji, Duhu. Nema automatskog izbavljenja, jer bi to bilo upravo suprotno prvobitnom planu Duha.

Sve se događa, događalo se i događat će se s ciljem da se u čovjeku, u svakom pojedincu, započne i završi alkemijski proces osviještenja.

To je proces sagorijevanja zemaljskih iskustava u vatri svijesti, premještanjem težišta sa sadržaja svijesti na samu svijest, s promatranog na promatrača. Prve tri faze su faze transmutacije u kojima se sagorijevaju iskustva, rastvara ego i učvršćuje promatrač.

Jedan od simbola alkemije koji to predočava je Urobor – zmija koja jede svoj rep.

Smrt ega koja nastaje promatranjem i svijest koja se probija u tom dnevnom umiranju lažnoga.

To je mortifikatio, koji prati separatio - razdvajanje stvarnog od nestvarnog, svakodnevno, u svakom trenutku, do razdvajanja, potpune neovisnosti duše od materijalnoga tijela. I na kraju povezivanje duše s Duhom – conjunctio.

To je nastanak pravog čovjeka, pravog mikrokozmosa, savršene manifestacije Duha.

Baš kao u mističnom paradoksu Isusovih riječi: „Tko želi svoj život zadržati, taj će ga izgubiti.“ - iako izgleda kao povlačenje u pozadinu, tek povlačenjem svijesti u proces promatranja čovjek počinje živjeti život iz prve ruke, sve manje se oslanjajući na teorije i upute. Sve jasnije spoznaje sebe i svoj odnos sa životom. Povezanost i neosobnost svih zbivanja. Uklanjajući svoje mentalne koncepte s puta životu u sabranosti svijesti, preuzimajući odgovornost za svoja iskustva preobražava dramu u darmu, na putu prema gore, od materije prema Duhu.

To je alkemija.

Taj dvostruki put je oslikan i u priči Alisa u zemlji čuda u kojoj se mogu naći paralele s gnostičkim evanđeljem Pistis Sofije. Duša se spušta u kaos i potom uzdiže iz njega.

San i java se prepliću, svjesno i nesvjesno se moraju integrirati prije nego je Alisa prava Alisa i Sofija istinska mudrost.

Sve dok vlada neznanje o istinskom biću iza pojavnog oblika i vanjskih okolnosti nije moguća realna percepcija ničega.

Alisa je simbolički uvijek premala, ili prevelika.

Naravno, ni svijet oko nje nije stvaran. U stalnoj mijeni je.

Na pitanje gusjenice tko je, Alisa odgovara: „Jutros sam možda znala tko sam bila kada sam se probudila, ali od tada sam se nekoliko puta promijenila...“

Naš život jeste transformacija, jer smo biće u nastanku, poput gusjenice, koja je zapravo leptir.

I baš zbog toga, zbog te promjene i prolaznosti kojoj se ne može pripisati stvarnost, preostaje samo sadašnjost, kao jedino što se može iskusiti i u čemu čovjek može naći trenutnu osnovu postojanja. I jedino vibrirajući na toj vibraciji može oslušivati u svom biću glas intuicije, koji poznaje plan preobražaja.

Sve drugo je neistina i ludost.

Uzalud se Alisa buni: "Ali ja ne želim ići među luđake".

"Oh, nema ti druge", odgovara joj Mačak. "Svi smo mi ovdje ludi. Ja sam lud. Ti si luda."

"Otkud znaš da sam ja luda?" zapita Alisa.

"Moraš biti", reče Mačak, "inače ne bi došla ovamo."

I to važi za sve koji žive u ovom ograničenom stanju postojanja. Zato je i Isus rekao da nitko nije dobar, niti jedan, osim Boga.

Svi koji žive iz ega, iz zbrke, međusobnog djelovanja misli, osjećaja i volje ne ispitujući temelje svoga postojanja - neprolazno koje sve omogućava i iskušava - i koji si umišljaju da je to stvarni život, mogu se nazvati ludima. A prvi korak u ozdravljenju je uvijek samospoznaja postojećeg stanja.

Čovjek i čovječanstvo još sanjaju svoje snove u okrilju iluzije vremena, vjerujući da žive. I u snu uzalud tragaju za rješenjem svojih problema, iako rješenje i pomoć oduvijek postoje.

Ali tek buđenjem i shvaćanjem tko smo može nam se zaista pomoći.

Tek buđenjem ćemo razumjeti alkemiju kojom gusjenica postaje leptir.

Napisala: Eloratea

Ovdje može biti Vaša reklama